

konsulenten Gymnastikkens og de forskellige Idrætsformers Betydning, og han siger herom: Den — det vil sige Gymnastikken — er vistnok bedst som Rekreation for satte Personer, men Ungdommen skal trænes i det, der kræver Mod, Dristighed og Haardførhed. Derfor mener jeg, siger han, at Brydning, Boksning og Fægtning bør tages med i Planen, selv om de af vore Kvindfolk af begge Køn bliver betegnet som brutale; den Ungdom, der skal pakkes i Bomuld, gør sig nu en Gang ikke gældende i en haard Verden. Se, Smag og Behag er forskellige, det har det ærede Medlem Ret i, og dette er jo en anden Betragtning af denne Idræt end den, det ærede Medlem har gjort sig til Talsmand for. Selve Dansk Idrætsforbunds Formand udtaler om Boksningen, at den har sin store, over hele Verden anerkendte Værdi som Forsvarsidræt, at den ogsaa læres paa Gymnastikskolen, og at naturligvis finder Fordelingen af de Midler, der stilles til Dansk Idrætsforbunds Disposition, Sted under Hensyntagen til alle forskellige Idrætsformer, og at man altsaa ogsaa ved denne Fordeling tager Hensyn til Boksningen. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem ved et nærmere Studium af denne Idræt mulig vil komme til at se paa den med blidere Øjne, end Tilfældet for Øjeblikket er, men i hvert Tilfælde finder jeg ikke, at der paa det givne Grundlag er Mulighed for en Indgriben overfor den Fordeling, som af Dansk Idrætsforbund foretages af de til Raadighed stillede Midler.

Det ærede Medlem Hr. Heilesen har omtalt Honorarkontoen paa Finansloven, og i denne Forbindelse har det ærede Medlem fremført Anker over visse Honorarer, som han fandt, eller rettere som han ikke fandt paa Indenrigsministeriets Budget, men som han formodede var skjult der; det var bl. a. et Honorar til visse Administrationschefer som Leder af Statens Ulykkesforsikring samt et Honorar til Direktøren for den danske Afdeling for internationalt social-politisk Samarbejde.

Jeg vil gerne om disse to Spørgsmaal sige følgende. Angaaende Statens Ulykkesforsikring har der gentagende fundet en Drøftelse Sted i Lønningsraadet og i Folketingets Finansudvalg; paa Grundlag af disse Forhandlinger har man taget Spørgsmaalet op i Indenrigsministeriet, og man har fundet det naturligt at løse det i Forbindelse med Revisionen af Ulykkesforsikringsloven, som det er mit Haab skulde kunne finde Sted allerede i indeværende

Samling. Under Hensyn hertil har man ikke villet foregribe Afgørelsen af hele dette Spørgsmaal ved at opføre Honorarerne paa Finanslovsforslaget. Jeg skal i øvrigt ikke trætte det høje Ting med en Redegørelse for den Betydning, som efter min Opfattelse Statens Ulykkesforsikring har haft. Jeg tror, at den Betragtning er berettiget, som har været grundlæggende for Oprettelsen af Statens Ulykkesforsikring, idet man er gaaet dertil for at simplificere det hele System for Statens Vedkommende, og ogsaa for at tilskadekomne i Statsvirksomheder, som hører ind under denne Forsikring, paa en hensynsfuld og kulant Maade, uden at man var i alt for høj Grad bundet af Lovbestemmelser, kan faa afviklet det økonomiske Mellemværende med Staten, der er opstaaet som Følge af den indtraadte Ulykke. Og jeg tror, at dette Ulykkesforsikringssselskab — saaledes maa jeg nok have Lov at betegne det — har truffet sine Afgørelser ud fra humane og sociale Hensyn, saaledes at der er vist en Hensyntagen til de tilskadekomnes Interesser, som det vist havde været vanskeligt at udvise, hvis man ikke havde haft en saadan Institution. Men naturligvis har paa ingen mulig Maade de ubetydelige Honorarer, der her er Tale om, været bestemmende ved denne Opfattelses Tilblivelse, da Ulykkesforsikringsloven af 1916 blev givet, og, som sagt, paa den Foranledning, som Lønningsraadet og Finansudvalget har givet, vil det hele Spørgsmaal nu blive taget op til Overvejelse, og i denne Forbindelse vil jo Spørgsmaalet om disse Honorarer ogsaa finde sin Afgørelse.

Hvad angaar det andet af det ærede Medlem Hr. Heilesen fremdragne Punkt, nemlig Honoraret til Direktøren for den danske Afdeling for internationalt social-politisk Samarbejde, maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at her er ikke Tale om en Institution under Indenrigsministeriet i egentlig Forstand, men om en fuldstændig selvstændig Institution, altsaa en Institution, for hvilken Departementschefen for Socialdepartementet i Indenrigsministeriet særdeles vel vil kunne fortsætte som Direktør, selv om han maatte opgive sit Embede som Leder af Indenrigsministeriets Socialdepartement. Direktøren for denne Institution behøver aldeles ikke at være en i Departementet ansat Embedsmand. Man har i sin Tid gjort nuværende Stiftamtmand Neumann til Direktør for denne Afdeling og efter hans Fratræden Departementschef Vedel til hans Efterfølger ud fra den Betragtning, at de i deres